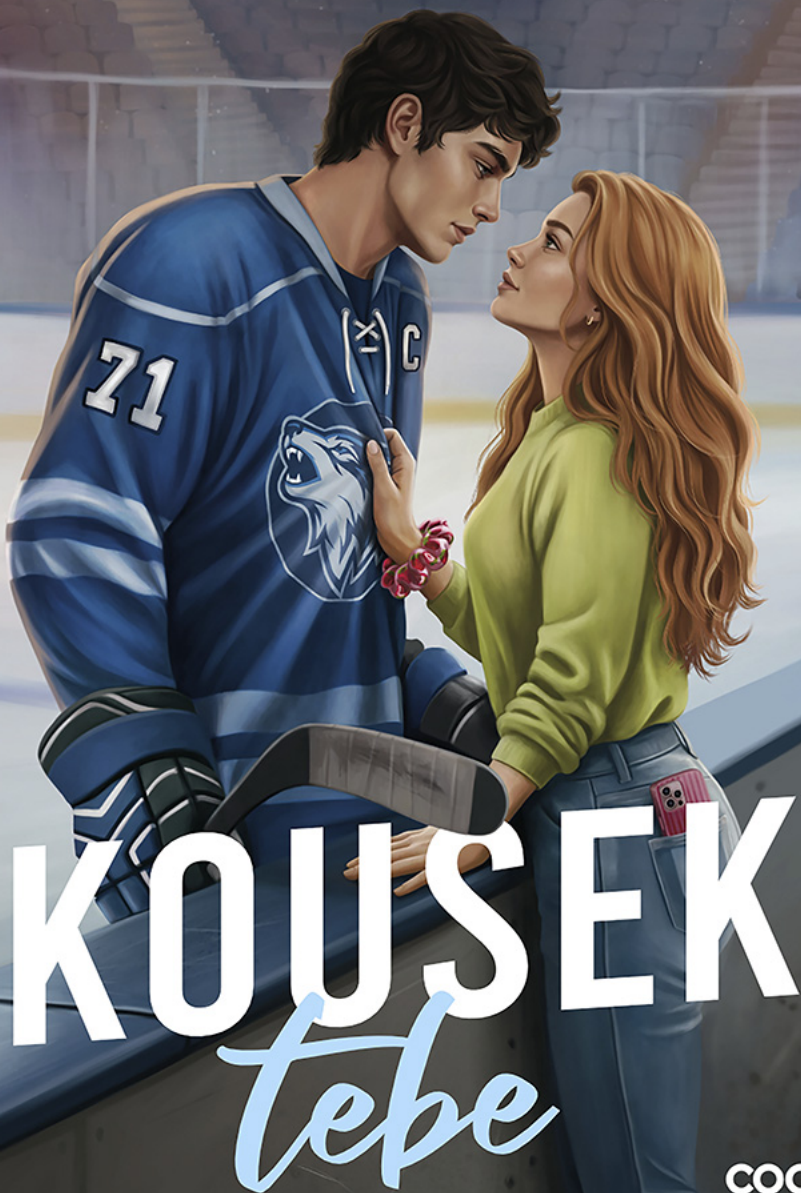

NOFREEUSERNAMES & MICHAELA DOPITOVÁ

KOUSEK *tebe*

COO
BOO

Kousek tebe

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

COO
BOO

Nofreeusernames, Michaela Dopitová
Kousek tebe – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

NOFREEUSERNAMES & MICHAELA DOPITOVÁ

KOUSEK

Tebe

COO
BOO

Text © Michaela Dopitová, Olga Zbranek, 2026

Cover a ilustrace © Michaela Dopitová, 2026

Fotky: Luca Ercolani na Unsplash (kapitola 5), Samuel Ramos na Unsplash (kapitola 9), cover alba: Republic Records (kapitola 9), Terezie Zajíčková (kapitola 10), Canva (kapitola 12), Matěj Koňařík (kapitola 20), Higgsfield (kapitoly 32, 35, 59, 60, 63); ostatní: autorky

ISBN tištěné verze 978-80-267-4356-9

ISBN e-knihy 978-80-267-4357-6 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

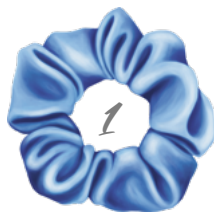
ISBN e-knihy 978-80-267-4376-7 (1. zveřejnění, 2026) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-267-4377-4 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

*Všem, kteří vědí, že i ta nejpřísnější pravidla
o zákazu randění existují v knihách hlavně
proto, aby se co nejdřív porušila.*

hokejový slovníček,
playlist a další bonusy

Kennedy

Gracie

Už ses naučila Dead Dance? 🦋

Kennedy

Nebudu tančit na tvém pohřbu 🙄

Gracie

Jenomže pak tam budou všichni jen brečet!

Gracie

Takhle by se aspoň na chvíli smáli

Gracie

Tobě 🤔

Kennedy

Až přijdu, zreviduju tvůj pohřební playlist 🙄
Mám pocit, že se nějak vymyká kontrole 🤔

Gracie

A kdy vlastně přijdeš?

Kennedy

Jedu ještě do školy, ale stavím se
před další směnou v bistro

Gracie

Proč musíš zase do práce? 🤔

Gracie

Já vím proč, promiň

Gracie

Píšu rychleji, než myslím

Kennedy

No jo, tak jsem prostě rozmazlená a nepřežiju na nudlích

Kennedy

Ty večere v michelinských restauracích holt něco stojí 🤔

Gracie

Až to nebudu mít zakázané, pozveš mě na kohouta na víně?

Kennedy

Ty víš, jak chutná kohout na víně? 🤔

Gracie

Ne, ale zní to fancy 😎

Gracie

Přidávám si to na seznam jídel, která si dám, až se uzdravím

Kennedy

Takže se nemusím učit tu Lady Gaga?

Gracie

Musíš

Gracie

Mám plán pro obě varianty

Kennedy

Narychlo spolknou ještě nerozkousané sousto omelety, kterou Miles schválně připálil, abych si ji mohla dát, a přemítám, jestli mám dostatek kreditů na oběd v kantýně. Provozní bistra, ve kterém pracuju, je bohužel lakomá kráva, co zadarmo rozdává tak nanejvýš urážky, ale dýška - a „omylem“ spálené jídlo - mě nutí držet jazyk za zuby a v rámci možností ji ignorovat.

Popadnu ve spěchu tašku a s hlavou stále skloněnou nad mobilem vyskočím z chaty se ségrou, abych dnes už poněkolkáté otevřela mail. Chvilí nervózně držím palec nad ikonkou, než se konečně odhodlám kliknout. Pokud budu mít jednou v životě štěstí, budu moct seknout se svojí druhou brigádou v knihovně a z deseti dolarů na hodinu skočit na trojnásobek. Kéž by to bylo ještě víc, abych se mohla vykašlat i na tuhle.

Bohužel poslední notifikací v mé schránce je i nadále pár dní starý účet z nemocnice, který si nebudu moct dovolit, pokud mi nepřijde ta zatracená zpráva od manažera marketingu univerzitních sportů. Zklamaně zastrčím mobil do kapsy a nutím se tím teď netrápit.

„Čaaaau a díky za snídani!“ zavolám na Milese od zadních dveří z kuchyně.

S nikým jiným se neloučím, nemá to smysl. Personál se tu střídá jak na běžícím pásu – kromě kuchaře, který je splachovací, a mě, protože nemám jinou možnost, tu s Laurou nikdo nevydrží. Nehledě na to, že kámoši jsou luxus, kterého jsem se už dávno vzdala. Jediný, s kým se kromě Gracie pravidelně bavím, je její patnáctiletý „jenom kamarád“, kvůli němuž škemrá o novou paruku, aby se mu líbila (což samozřejmě vehementně popírá). Kdo ví, jaký TikTok trend se na její pohřeb učí on... Nebo že by ho Gracie nutila tančit Agnes k mojí Enid? Vlastně spíš naopak. Přece jen je Luke blond.

Ušklíbnu se při pomyšlení na to, jak mu ty jeho přerostlé vlasy natáčím kulmou do elegantních prstýnků, ale úsměv mi brzy zamrzne na tváři. Ne kvůli naprosté nepatřičnosti takových myšlenek, ale proto, že je venku asi tak minus milion stupňů a vzhledem k ledovému větru pocitově ještě o milion míň.

Vlasy mám okamžitě v puse, v očích, všude kolem hlavy a marně přemýšlím, kde jsem do háje zašila gumičku. Z kapsy ale vytahuju jen účtenku z lékárny, klíče a M&M's, co se mi rozkutálí po zledovatělém chodníku, takže to nakonec vzdám a doufám, že nějakou najdu později v autě.

Klouzat poslepu po parkovišti a pokusit se u toho smrtelně nezranit sice nebylo na mojí bingo kartě, ale rychlý pohled do zpětného zrcátka mi prozradí, že počasí není můj jediný problém. Kruhy pod větrem uslzenýma očima by místo korektoru potřebovaly spíš tak sedmdesát hodin spánku a našedlá pleť taky zrovna nekřičí, že je mi fajn. Nemám ale čas ani na pořádnou sprchu, natož postel, takže svůj tragický stav zachraňuju make-upem a deodorantem a spěchám na přednášku.

Nathaniel

Táta

PŘEDEVČÍREM 14:48

Vytřídil jsem věci po mámě
a tento týden je vezu na charitu.
Chceš něco schovat?

Táta

VČERA 12:29

Nějaké knihy třeba

Táta

VČERA 22:39

Je čas...

Znovu zírám na těch pět písmen, který mi s každým nádechem víc a víc stahují plíce, až mám pocit, že mi brzo odřízou přísun kyslíku, a nedokážu přestat myslet na všechny ty věci, co leží naskládány v krabicích v garáži, jako by nic neznamenal. Na máminy šaty, který pořád voní jako ona, její oblíbený parfém a kosmetiku, šperky uložený bez špetky organizace v dřevěný truhliče s květinovým gravírováním... Promnu si palcem zlatý snubní prsten na pravém malíčku a nějak se nemůžu přimět odepsat.

Je čas jít dál.

Jenomže já nechci. Mám pocit, že když ty věci zmizí, zmizí i ona. Jako by každé světlo, každá blbost z šuplíku držely kus její přítomnosti pohromadě. Jako by jejich vyhozením někdo oficiálně potvrdil, že už se nikdy nevrátí. A to nedokážu přijmout. Ne teď.

Pro tátu to znamená krok dopředu, pro mě krok pryč od ní. Od posledního hmatatelného důkazu, že tu skutečně byla.

Je čas...

Jako by existoval nějaký správný okamžik, kdy její ztráta přestane bolet. Jestli mi někdo zapnul odpočet na hodinách, tak jsem jejich zvonění zmeškal, protože si rozhodně připravený nepříjdu. Cítím jen strach. Že když dám tátovi zelenou, potvrdím tím, že jsem se s jejím odchodem smířil.

Vztekle mobil zamкну a zastrčím do kapsy mikiny.

Koleno mi bezmyšlenkovitě lítá nahoru a dolů a moje plíce jsou pořád jako ve svěráku. Potřebuju na to přestat myslet, nemůžu riskovat, že se sesypu uprostřed posluchárny. Umím si představit, že drby o tom, jak kapitán Vlků chytil na přednášce panickou ataku, by se po kampusu rozšířily rychleji, než bych se vůbec stihl vzpamatovat.

Zahledím se ven z okna. Z bílošedý oblohy se sypou na zem chomáče sněhových vloček. Do háje, zas budu muset odhrabávat celý auto.

Máma milovala sníh. Vždycky se smála, když jsem k tomu před odjezdem na trénink používal místo smetáku hokejku a na seškrabávání námrazy nože bruslí. Tátovi to tak zábavný nepřišlo, akorát nadával, že si poškrábu čelní sklo. Ale já to stejně pokaždý udělal znova. Když onemocněla, byl bych schopný doslova čehokoli, jen abych jí na vteřinu vykouzlil úsměv na tváři. Kdyby mi to dovolila, vzdal bych se pro ni celý svůj podělaný hokejový kariéry.

Dost. Ani na tohle teď myslet nemůžu.

Odvrátím se od okna a rozhlédnu po posluchárně, zoufale hledám cokoli, co by mě aspoň na moment rozptýlilo.

Pohled mi padne na prázdný místo o několik řad přede mnou. Na podzimním kurzu *Základů komunikační teorie* tam sedávala holka s hrozně pěknými vlasama. Měly zajímavou barvu, kterou bych nejbliž přirovnal k medu nebo karamelu. V ležérních vlnách jí splývaly až po pas, ovšem jen ve vzácných chvílích, protože si je většinu času svazovala těma nej-ujetějšíma gumičkama, co existují.

Bylo to vlastně docela zábavný sledovat. Pravděpodobně musí mít rozsáhlou sbírku, která zahrnuje úplně všechno, od květinových a hippie vzorů přes různé zvířata, ovoce, hmyz až po flitry a korálky.

V prosinci jsem dostal přehlídku těch nejdivnějších – santovských, grinchovských, se sobími parůžky a naposledy jsem ji viděl na závěrečném testu, kam přišla s jednou, která barevně svítila.

Ta vzpomínka mě znovu pobaví. Zajímalo by mě, jestli si zapísala pokračování kurzu i v tomhle semestru, neumím si totiž představit, s čím vším by ještě mohla přijít. Znovu se rozhlédnu, ale nikde ji nevidím.

Sedím zašitej úplně vzadu, takže mám dokonalej přehled a kontrolu nad celou místností. Nesnáším, když nevím, co se mi děje za zády. Na ledě mi pozornost celého stadionu upřená mým směrem nevadí. V ostatních případech už to mám trochu jinak.

V šumu, který plní posluchárnu, zaslechnu svoje jméno a neomylně se tím směrem podívám.

„Sedí kousek za náma, neotáčej se.“

Když někomu tuhle větu řeknete, můžete mít jistotu, že udělá přesnej opak. Jedna z blondýnek na místě pár metrů ode mě se rádooby nenápadně ohlédne přes rameno a já v ní poznám svůj silvestrovskej hookup. Skvělý.

Vzápětí k mým uším dolehne i slovo sex, takže bych se vůbec nedivil, kdyby k sobě jejich konverzace přilákala pozornost i poloviny dalších studentů, znuděně čekajících na příchod profesora. Ale vzhledem k tomu, že zazní ve spojení s „nejlepší, co jsem měla“ a „neskutečně pozorný“, vlastně mi to ani nevadí.

Promnu si čelist, abych zakryl úsměv pro případ, že by se někdo díval.

Jasně, že se snažím být v posteli pozornej, nejsem kokot, abych se staral jen o vlastní potřeby. Když si to holka se mnou neužije, jakéj to má potom smysl, to bych si to rovnou mohl udělat sám.

Hodinky na ruce mi zabrněním oznámí příchozí zprávu.

Vivi

Netipovala bych, že se potkáme zrovna na komunikační teorii 😊 Nedáme potom kafe? 😊

Jo, tak takhle se jmenovala. Těžko říct, pro co je to zkratka. Vivian, Genevieve, Viola? Svoje číslo mi do mobilu uložila sama, ani jsem si o něj neříkal.

Mít společnej předmět s puck bunny mi rozhodně den ne-zlepší. Neraď bych, aby se z naší jednorázovky snažila dělat dvourázovku, nebo dokonce dvourázovku a *něco víc*. Nemám čas na *něco víc*, potřebuju se soustředit na hokej.

Odepíšu jí tu nejvíc basic výmluvu, kterou od hokejisty může dostat.

Nathaniel

Sorry, spěchám na trénink

Do učebny konečně dorazí profesor Rodriguez a hned za ním dovnitř vklouzne drobná holka. Jde očividně pozdě, na první pohled vypadá určeně, ale snaží se působit nenápadně. A vůbec jí to nejde. Za chůze si svléká péřovou bundu, zvedne ze židlí půlku řady, aby se dostala na poslední volný místo uprostřed, a málem u toho někomu smete kafe ze stolu. Když se ten malej uragán konečně posadí, poznám ji. Přesněji řečeno ne ji, ale ty zlatavě hnědý vlasy.

Tak přece jen se zapsala...

Opřu se lokty o lavici a se zaujetím se nahnu víc dopředu.

Zapne si počítač a najde si v něm poznámky.

Čekám. Tak co to bude dneska? Jednorožci, avokáda, čmeláci...?

Zakloní hlavu lehce dozadu a medový prameny se zalesknou ve světle zářivek. Prsty si zajede do vlasů, ze zápěstí stáhne modrou gumičku a omotá si ji okolo ledabylého drdolu.

Nahnu se ještě o kousek blíž a přimhouřím oči, abych lépe zaostřil. Modrá. Nezdá se mi to, opravdu jen... modrá.

Zklamaně se opřu. Z nějakýho důvodu mi to ještě víc zkaží celej tenhle podělanej den.

Kennedy

Bláhově jsem si myslela, že nás budou na začátku semestru šetřit, ale jako bych neznala profesora Rodrigueze. Považuje svůj předmět za ten nejdůležitější na celé škole a už na první hodině nám zadal esej, kterou nemám ponětí, kdy napíšu. Buď vzdám jednu směnu v bistru, nebo se na to vrhnu, až Gracie usne.

„Nejdeš s náma na kafe?“ zeptá se mě Mia. Chodí do stejného ročníku jako já a občas si kryjeme záda, co se týče docházky. „Chceme si porovnat poznámky z dnešní přednášky na tu pitomou esej,“ vzdychne otráveně.

„Jako chápete to? První hodina po zimních prázdninách, a on už rozdává domácí úkoly. Mně jebne, fakt!“ přidá se Jules, která sedí po její pravé ruce, a vztekle si strká věci do tašky.

„Musím ještě na ekonomii, minulý semestr jsem se na ni vykašlala.“ Pokrčím rameny, jako by o nic nešlo, a snažím se nemyslet na to, kolik toho ještě musím dohnat. Už nemůžu odkládat školu a čekat, až se Gracie uzdraví, jinak přijdu o stýpko a s ním i pojištění, bydlení, příspěvky...

„ECON je peklo,“ odfrkne si Jules. „Nejhorší předmět na světě, nezávidím ani trochu.“ No super, teď se těším ještě víc.

„Tak přijď pak, stejně půlku našeho studijního rande prokácáme, takže v tom Starbucksu budeme vysedávat až do večera,“ nabídne mi Mia, která se na mě dívá tak lítostivě, až se začnu bát, co mě to za chvíli čeká. Já myslela, že budu usínat u finančních rozvah a úroků, ale podle jejího výrazu to vypadá, že mě za každý špatně vypočítaný vzoreček někdo zbičuje.

I přesto se na ni usměju a odolávám touze říct ano.

Kennedy, která nastupovala do prvého, přesně o tomhle snila. Předražené lattéčko si sice nemohla dovolit ani tehdy, ale představovala si, jak sedí s kámoškama u stolku v kavárně, kde na ně vidí každý hezký kluk, co jde kolem, a místo učení řeší, kdo se s kým zapletl na poslední party bratrstva nebo že má crush na největšího bad boye v ročníku.

Dnešní Kennedy se snaží udržet na tváři falešný úsměv a přijít s nějakou dobrou výmluvou, kterou jí stejně nikdo neuvěří, protože se vymlouvá prakticky pořád. Divím se, že to s ní dávno všichni nevzdali. Vlastně si tajně přeju, aby to nevzdali nikdy. Aby jednou přišla ta chvíle, kdy bude moct říct ano...

Snažím se tu myšlenku zaplašit dřív, než zkusne studem nad takovou hloupou malicherností. Než ve mně začne hlodat, že svá přání plýtvám na blbosti, že neříkám celou pravdu, že nemluví o Gracie. Stydím se za to, že jsem sobecká a nemám sílu pořád dokola absolvovat tu samou konverzaci ve stylu:

Moje ségra má rakovinu...

Šok, zmatení, rozpaky, co na to říct.

To je mi líto, vypadne z dotyčného naučená fráze. Tak se to přece říká, tímhle nic nezkazím, letí mu hlavou. *Ty jo, ještě štěstí, že se to nestalo mně.*

Děkuju, odpovím stejně automaticky, ale myslím si: *Vaše lítost je mi k ničemu, nikdy nám nepomohla.*

A pak nastane buď trapné ticho, nebo se mě snaží ujistit, že se určitě uzdraví. Ještě před rokem bych tomu věřila, držela se té naděje zuby nehty, ale teď, když se Gracie leukémie vrátila, je těžké se o tom přesvědčit, a tak to alespoň předstírám. Bojuju, protože mi nic jiného nezbyvá, tvářím se statečně, protože to ona potřebuje, vypínám emoce, abych se jimi nezadusila.

Nakonec se holkám vymluví na rande a je mi jasné, že si do příští společné hodiny budu muset vymyslet nějakého kluka. Asi se spolu jenom vyspíme. Tak si aspoň nebudu muset pamatovat jeho jméno a nezamotám se do vlastních lží.

Radši bych to bičování než další úkol PRVNÍ TÝDEN ŠKOLY! Je tohle nějaké spiknutí? Nebo se McKimmonová rozhodla soupeřit s Rodriguezem o to, koho budou studenti nenávidět víc?

V zoufalství opřu hlavu o volant a čekám, až mi rozmrzne přední sklo a já budu moci konečně vyrazit do nemocnice. Koutkem oka pozoruju mobil odhozený na sedadle spolujezdce a bojuju s nutkáním znovu zkontrolovat mail. Co když tam ta zpráva bude? Co když mi píšou, že je jim to líto, ale na tu pozici vzali někoho jiného? Co budu do háje dělat, jestli nedokážu vydělat víc?

V autě je příjemné teplo a přední sklo už je taky dávno čisté, ale já se nehnu ani o píd.

Ještě tři minuty.

Jen na chvilku zavřu oči a hned se zase začnu snažit.

Ještě minutu.

Když si dovolím ještě minutu, tak pak za trest zkontroluju ten pitomý mail. Možná ne hned, ale určitě ještě dnes.

„Jak jí je?“ ptám se sestry Wilsonové, zatímco si dezinfikuju ruce a hledám roušku. Jsem ráda, že má službu zrovna ona, připomíná mi kouzelnou babičku z pohádek, ve kterých se nikdy nic špatného neděje.

„Zlatíčko!“ vzdychne starostlivě a položí mi své teplé dlaně na tváře. „Co ty kruhy pod očima? Měla by ses vyspat.“

„Však já se vyspím, nebojte,“ chlácholím ji. „To ten začátek semestru. Dávají nám hned na startu pořádně zabrat.“

Sestru Wilsonovou tím ale neoblafnu. Zároveň mi na to ale nic neřekne, obě víme, že tohle je zkrátka moje realita.

„Ráno to vypadalo dobře, dokonce i vtipkovala, ale pak začala zvracet,“ hlásí mi klidným vyrovnaným hlasem a já se obrním před tím, co přijde. „Podali jsme jí léky, které naštětí zabraly, ale stejně hodně plakala a dost ji to vyčerpalo.“ Ani konejšivé stisknutí ruky, které mě mělo ujistit, že to není

moje vina, nedokáže úplně vymazat výčitku, že jsem tu pro ni nebyla. „Zastavil se za ní Luke, ale nechtěla ho vidět. S psycholožkou si naštěstí popovídala,“ pokračuje sestra. „Teď by bylo dobré, aby se najedla. Oběda se ani nedotkla, jestli nechce, abychom ji napojili na sondu, musí do sebe něco dostat.“

„Já to zkusím,“ slíbím jí a vydám se chodbou ke Graciině pokoji. Štípnu se do dlaně, abych přebila bolest větší bolesti, a soustředím se na další krok kupředu, a pak ještě jeden...

Než otevřu dveře, vytáhnu z kapsy mobil a po chvilce zaváhání kliknu na e-mail. Mezi pěti novými zprávami okamžitě najdu tu, na kterou tak dlouho čekám a které se zároveň tolik bojím. I teď mi chvíli trvá, než si na ni troufnu zaostřit a proskenovat náhled, jestli je v něm nějaká nápověda, co mě čeká uvnitř.

Joshua Stevens

Re: pozice Content Creatora

Vážená slečno Bradfordová, navazuji na váš pohovor na nově vzniklou pozici v social media oddělení našeho hokejového týmu. S radostí vám oznamuji, ...

Konečně něco vyšlo! Zmocní se mě tak obrovská úleva, že sotva vejdu do Graciina nemocničního pokoje, už už se nadechuju, abych jí tu dobrou zprávu vyklopila.

Pohled na pohublé tělo rýsující se pod pokrývkou a holou hlavu zabořenou do polštáře mě ale okamžitě zastaví.

Gracie mě požádala, ať ji oholím, ještě ten den, co jsme se dozvěděly výsledky testů. Prý by se podruhé nezvládla dívat do zrcadla na lysiny na své hlavě, vytahovat si trsy mrtvých vlasů... chtěla je pryč dřív, než o ně zase přijde. Obrátila jsem tenkrát strojek i proti sobě, ale Gracie začala vyvádět a přinutila mě slíbit, že se neostříhám, dokud se neuzdraví. Když se snaží nemyslet na to, co všechno ji bolí, dokáže moje vlasy celé hodiny česat. Mívala totiž úplně stejné jako já.

Potichu, abych ji nevzbudila, se plížím ke křeslu vedle její postele, ale sotva se skloním, abych z něj uklidila hromadu odložených věcí, uslyším slabý hlásek.

„Proč máš tak nudnou gumičku?“ pokárá mě (nebo se o to alespoň pokusí) a já si promítnu do očí bezstarostný úsměv, než k ní konečně vzhlednu. „Dala jsem ti přece k Vánocům spoustu nových, tak kde je pan Kaktus, žabičky nebo moji oblíbení tučňáci?“

„Nic s tučňákem si na sebe nikdy nevezmu bez ohledu na to, jak moc se ze mě snažíš udělat fanyнку Pittsburghu,“ připomenutí jí snad už po miliontém. „Navíc Flyers letos hrajou mnohem líp.“

Moje sestra JE nejlepší na světě, má ale jednu obrovskou vadu – fandí největšímu rivalovi mého oblíbeného týmu.

„Jste o dvě přičky nad námi a sezona ještě nekončí, tak se moc nevytahuj,“ rýpne si zpátky a s námahou se pokusí zvednout na loktech do sedu. Rychle ji podepřu a upravím jí za zády polštář.

„Mám docela chuť na ty piškoty s pudinkem, co tu máš od oběda. Nedáme si?“ zkouším velmi nenápadně stočit řeč na jídlo.

„Navedla tě sestra Wilsonová?“

Asi to moc nenápadné nebylo, ale když jsem zahlédla její vystouplé lopatky, zpaníkařila jsem.

„Musíš něco sníst,“ naléhám. „Už zase vyhrožovala sondou.“

„Když mně se ze všeho zvedá žaludek,“ vzlykne Gracie a já se snažím zastavit vlhkost, která se mi dere do očí. „Mám z té chemky zase hnusno v puse.“

Chce se mi ji ujistit, že tohle kolo chemoterapií brzy skončí, že musí vydržet už jenom chvíli, ale za posledních pár dní jsem jí to zopakovala tolikrát, že se většinou spíš naštvě, než uklidní... a když nemá dost síly se zlobit, začne brečet. Nehledě na to, že ji to nejhorší stejně teprve čeká, a tentokrát už ví, jak zlé to bude.

„Když si dáš aspoň tři sousta, řeknu ti fakt dobrou zprávu,“ pokusím se smlouvat.

Gracie si mě chvíli přeměřuje přimhouřenýma očima a snaží se odhadnout, jestli je to jenom taktika, nebo mám doopravdy něco, co za ta tři sousta stojí. Nakonec ale zvítězí její zvědavost, a tak jí pudink podám.

„Mám novou brigádu,“ vyhrknu, když přestane naprázdno polykat, aby potlačila dávení, a očekává odměnu. „Mnohem líp placenou než tu v knihovně, takže si sestře Wilsonové můžeš říct o prémiové kapačky.“ Ve skutečnosti si o žádné lepší kapačky říct nemůže, ale zní to líp než *budeme si moct dovolit zaplatit všechny ty doplatky za péči a léky*.

„Jakou práci?“ vyzvídá stále nespokojená Gracie a já se pod rouškou potutelně usměju, protože...

„Budu mít na starosti TikTok univerzitního hokeje,“ prozradím jí.

„Děláš si ze mě srandu?“ vyhrkne a s nečekanou energií se zvedne z polštáře. „OMG! DÉLÁŠ SI ZE MĚ SRANDU?!“

Gracie je největší hokejový nerd, jakého znám, a kdyby mohla, postaví svému oblíbenému týmu chrám, ve kterém bude denně kázat. Takže je samozřejmě i posedlá klukem, co bude brzy hlavní hvězdou většiny mých videí.

„Musíš mi sehnat podpis od Huntera!“

„Od koho?“ předstírám neznalost, abych ji trochu poškádlila.

„Od Nathaniela Huntera přece,“ připomene mi a pustí se do výčtu jeho úspěchů a statistik. Poslouchám jen na půl ucha, protože to všechno stejně znám z paměti: Nathaniel Hunter, 21 let, pravá hůl, centr a (samozřejmě) kapitán univerzitního hokejového týmu (za to, aby šel k nám studovat, vyplázla škola několik set tisíc dolarů), jednička draftu a budoucí hvězda Pittsburgh Penguins, bla bla bla bla...

„Jednou bude hrát se Sidneym Crosbym!“ říká mi zrovna Gracie a oči jí září jako pod vánočním stromečkem.

Její nadšení je sice nakažlivé, ale ne dost na to, abych se o Nathaniela zajímala nad rámec toho, co mi o něm prozradila ona, když z něj stejně bude Tučňák. I tak ale se zájmem poslouchám všechno, co na mě Gracie chrlí, protože má právě jednu z těch mála chvil, kdy nemyslí na pípání kapačky,

blikání monitorů, na pachut v puse, na to, že je v nemocnici. Až půjdu za Nathanielem pro podpis, musím mu poděkovat nejen za autogram, ale i za to, jak moje malá ségra díky němu zapomíná na to, že je její život zrovna teď úplně na hovno.

„Ten podpis od Huntera,“ začnu, když konečně domluví. Jiskřičky v jejích očích pořád ještě tancují a já se dnes poprvé cítím doopravdy šťastná. „... leží na dně misky s pudinkem.“

„Vydírání? Vážně?“ zakrouťí hlavou, ale i přesto se natáhne po lžičce.

Kennedy

Prý jsi byl dneska za Gracie, tak jen, že je v pohodě

Luke

Dík za zprávu

Luke

Psal jsem jí, ale kašle na mě :(

Kennedy

Neboj, však ona se asi tak za tři sekundy ozve 😊

Kennedy

Vyšla mi totiž ta nová práce 🤔

Luke

Hustý! Já věděl, že tě vezmou

Luke

Jak moc vyšilovala z Huntera? :DD

Kennedy

Kvůli jeho podpisu snědla celý pudink, a dokonce i trochu kompotu 😊

Luke

Vyměňuješ laskavosti za jídlo, chytrý :DD

Kennedy

Dík, žes jí to nevykecal

Luke

Taky jsem nechtěl, aby byla zklamaná, kdyby to náhodou nevyšlo

Kennedy

Vlastně ti píšu, protože mám jednu velkou prosbu 🙏🙏

Luke

Já Huntera tolik nemusím, takže si ten pudink sněž hezky sama XD

Kennedy

Kennedy

V pátek a sobotu jsou zápasy, každý druhý týden navíc mimo město, a nebudu moct za Gracie do nemocnice

Kennedy

Tak jsem si říkala, jestli bys za ní nemohl chodit ty 🙄👉👉

Luke

To je ta tvoje velká prosba?
Stejně bych se za ní stavil :D

Luke

V pátek mi končí škola dřív, takže pohoda,
a v sobotu budeme koukat na hokej

Luke

Odpo hraje Pittsburgh a večer mrkneme
na toho tvého Nathaniela :DD

Kennedy

Mého Nathaniela? 🙄 Vždyť ho ani neznám

Luke

Jj, protože vůbec není totálně dokonalej, a když
ses o tu práci ucházela, neprohlížela sis jeho
fotku na webu asi tak pět minut v kuse XDD

Kennedy

Není slušné koukat někomu přes rameno

Luke

Taky jsem tě slyšel, jak sis mumlala, že je děsně sexy XDD

Kennedy

Hej! 🙄

Luke

Sorry

Luke

Akorát že vůbec :P

Nathaniel

Že můj spolubydlící stihl dorazit domů přede mnou, prozrazují jen zvuky střelení vycházející z obývacího pokoje.

Skopnu z nohou zimní boty obalený tajícím sněhem a na rozdíl od něj je nechám ležet přesně tam, kde dopadnou. Ne-namáhám se ani s pověšením bundy, odhodím ji stranou na botník, stejně za chvíli vyrážíme na trénink.

Mám takový podezření, že Niko můj bordelismus toleruje jen kvůli tomu, že ho tu nechávám bydlet za minimální finanční příspěvku, jinak bych ho měl jistojistě nonstop za zadkem s vysavačem.

Podle očekávání ho najdu rozvaleného na gauči hrát *Call of Duty*. Když mi odpovídá na pozdrav, ani neodtrhne pohled od obrazovky. Pouze soustředěním zatne čelist a zběsile mačká trigger na ovladači.

Chci zamířit rovnou do svého pokoje, ale mou pozornost přitáhne neobvykle prázdný místo na polici nad televizí. Nechám batoh s dramatickým žuchnutím spadnout na zem.

„Kde je můj puk?“

„Jakej puk?“ Pořád se na mě nepodívá. Střelí do ostatních hráčů a trhá u toho sebou, jako by místo ovladače držel skutečnej samopal.

„Můj puk podepsanej Sidneym Crosbym, jakej jinej bych asi tak myslel?“

„*No niin...*“ vydechne otráveně a já mám chuť ho za tu jeho debilní finskou frázi, kterou používá úplně na všechno, nakopat.

„Nikolo *debile* Valtonene, nesej mě, mám v tomhle bytě jen jedno pravidlo, a to *nikdy, za žádných okolností, nesahej na -*“

„Jestliže mi říkáš celým jménem, tak už je to vážný,“ vyšle ke mně jeden pobavený pohled, ale vzápětí se už zase věnuje hře. „Jen to prostřední jméno jsi trochu spletl, ne? Správně je...“ nahne se do strany, jako by tím pohybem mohl ovlivnit cokoli, co se děje na obrazovce, a maniakálně u toho mačká RTčko. „Sličný!“

Jo tak sličný? Dřív než stihnu posměšně vyprsknout, dodá:

„Oprava, viděls, jakej jsem mu dal zrovna headshot? Říkej mi Nikola Rambo Valtonen!“

Můj úšklebek ho nakonec přiměje změnit tón:

„Klídek, Huntore, jen jsem utíral prach, leží někde támhle.“ Kývne bradou neurčitým směrem.

Se skloněnou hlavou podobnej policejnímu psovi obejdu sedačku a akrylovou vitrítku najdu na zemi, NA ZEMI, u televizního stolku vedle odložený prachovky.

Kluci z týmu si ze mě často kvůli mojí *obsesi kusem počmáraný gumy* dělají prdel, ale ten puk se pro mě za všechny ty roky, co ho opatruju, stal něčím mnohem víc než jen vzpomínkou na den, kdy jsem se jako šestiletej setkal se svým nejoblíbenějším hráčem a vzorem. Když mi ho Crosby dával do ruky, řekl mi, že se třeba jednou potkáme na ledě. Jsem si jistej, že to říká všem děckám, který na něj jedním dechem chrlí, jak je *on* tím důvodem, proč se chtějí stát profi hokejisty, jenže já mám teď po těch dlouhých patnácti letech svůj sen téměř na dosah. A jsem možná pověřivej (ostatně jako my všichni, a Crosby není výjimkou), ale mám pocit, že když se tomuhle *kusu počmáraný gumy* něco stane, odnese to i moje kariéra v NHL.

„Ještě jsem to nestihl doutřit všechno. Volala mi máma, aby si postěžovala na ségry, a pak jsem byl domluvenej s Liv na jednu hru CoDka.“

A z jedný hry se samozřejmě stalo deset.

Očistím lemem trička vitrítku od Nikových otisků prstů a postavím se nemilosrdně před televizi, abych ji opatrně uložil na svoje místo.

„Vole, uhni, uhni, uhni!“

„Přisahám bohu, *Rambo*, ještě jednou se dotkni Crosbyho a nacpu ti ten nástavec od prachovky tak hluboko do –“

„NEEE!“ Obrazovka se po okrajích zbarví do ruda a *killcam* zreprizuje Nikovu potupnou smrt. „Ty vole, Huntere!“

Věnuju mu úšklebek plnej zadostiučinění.

„Odpočítávám dny, kdy podepíšeš smlouvu s Pittsburghem a odstěhuješ se.“

S tichým zasmáním popadnu ze země svůj batoh a odnesu si ho do pokoje, odkud na něj zavolám: „Ve skutečnosti ti už teď hrozně chybím, jen se nestyď a klidně to přiznej!“

„Já budu chybět tobě!“ slíbí uštěpačně a už u toho zase vehementně střílí. „Až se budeš topit ve špíně a bordelu, ještě mě budeš prosit, abych za tebou přiletěl a utřel ti prach z tvýho drahocennýho Crosbyho! Nebo ti konečně uvařil něco jinýho než to tvoje kuře s rýží a brokolicí!“

„Je pravda, že pro tvoji *lohikeitto* bych vraždil,“ přiznám s povzdychem, když se za ním vrátím a s rukama založenýma na prsou sleduju, jak hází na enemáky granát.

„Když se cestou ze staďáku stavíš pro lososa, udělám ji k večeri.“

Na to nedokážu říct ne.

„A taky pro kopr, ráno jsem si dával na vajíčka poslední zbytky.“

V duchu si poznamenám, že musím někde sehnat rovnou kilový balení, s Nikovou spotřebou budu jinak jezdit na nákup několikrát do týdne.

Konverzace o jídle mi připomene, že máme zhruba hodinu a něco do začátku tréninku a měl bych si dát rychlou svačinku. Zamířím proto do kuchyně nachystat si svoje oblíbený zelený smoothie.

Sotva vypnu mixér, hodinky mě vibracemi upozorní na příchozí hovor, ale jakmile na jejich displeji zahlédnu tátovo jméno, bez váhání to típnu.

Pořád ode mě nedostal odpověď.

Proč teď, do prdele? Přes dva roky nic, a najednou je čas?

Prostě mu neodepíšu...

Jenomže co když se pak zbaví úplně všeho a já k tomu nebudu moct nic říct?

Posadím se na barovou stoličku ke kuchyňskému ostrůvku, upiju z vysoký sklenice a vytáhnu z kapsy mobil. Když si to odbydu hned, nebudu na to muset už myslet.

Hrudník se mi sevře úzkostí, když do klávesnice začnu vyťukávat: *Všechny speciální edice Wordsworth's Heritage Classics...* Vzápětí mi dojde, že otec určitě nebude vědět, co to znamená, takže to zas celý smažu a začnu znovu: *Takový ty knihy s květinovými obálkami a zlatými okrajema...*

Proč jsem si je do háje už dávno neodvezl? Jen proto, že se mi nechtěly stěhovat, teď budu trnout, jestli už táta náhodou nestihl nějakou rozdat nebo v záchvatu dobročinnosti darovat knihovně. Aspoň že tu nejdůležitější, máminy oblíbený *Malý ženy*, do kterých jsem jí napsal věnování k narozeninám, mám u sebe.

Co dál?

Představa, že někdo cizí nosí její oblečení, se mi ani trochu nelíbí, ale copak mu můžu napsat, ať všechno vrátí zpátky do skříně a nesahá na to?

Frustrovaně si zajedu rukou do vlasů. Koleno mi už zase zběsile poskakuje nahoru a dolů, takže raději vstanu a začnu přecházet sem a tam.

Vybaví se mi mámin modrej kašmírovej svetr, kterej si brala na každé můj zápas, protože jsem věřil, že mi nosí štěstí. Sedávala na tribuně s rozepnutou bundou a rukávy staženými přes dlaně, ve tváři vždy ten stejnej výraz – napnutej a pyšnej, ať už jsem si ten den vedl jakkoli.

Jenže najednou je s tou vzpomínkou něco špatně. Najednou ho má na sobě úplně cizí ženská a nosí ho, jako by to byl jen obyčejnej módní kousek, kterej pro mě nic neznamena.

Udělá se mi fyzicky špatně.

Odmítám ten obraz přijmout. Snažím se ho přepsat, vrátit svetr zpátky do minulosti, kam patří. Na tribunu k mámě.

Moje srdce bije jako splašený. Potřebuju se zklidnit a přemýšlet.

Co chci opravdu schovat? Její šperkovnici? *K čemu?* Abych ji vystavil vedle Crosbyho puku a nadával Nikovi pokaždý, když se z ní bude pokoušet utřít prach?

Roztěkaně točím máminým snubákem na malíčku. Věci, na kterých mi záleží nejvíc, mám u sebe a všeho ostatního se musím zkrátka vzdát... Hluboko uvnitř vím, že je to správný rozhodnutí, ale pořád se k němu nějak nemám.

Opřu se o kuchyňskou linku, abych se na chvíli zastavil a pokusil se zhluboka nadechnout. Dívám se na hřbety svých rukou, který z nějakýho důvodu najednou působí hrozně cize. Celý tělo jako by mi nepatřilo a moje mysl se jen vznášela někde na pomezí. Jako bych byl uvězněnej v noční můře v momentě, kdy si uvědomím, že sním.

Okolí ztratí svoje ostrý obrysy.

Chci se z toho probrat, ale nejde to.

Maličká část mě si sice uvědomuje, že se ve skutečnosti nic neděje, jenže mozek se mě snaží přesvědčit, že umírám.

Zamotá se mi hlava. Netuším, jak zvládnu dojít k mrazáku a otevřít ho dokořán, je to, jako bych sám sebe sledoval cizíma očima. Padnu před něj na kolena a roztřesený ruce přitisknu na ledovou stěnu šuplíku.

Snažím se vypnout hluk v hlavě a soustředit se pouze na chlad pod svými prsty. Ze začátku ho moc necítím, ovšem zanedlouho je můj mozek donucenej udělat z něj prioritu a zareagovat na něj.

Dech se mi zpomalí a tep umírní. Ruce mě už po chvíli pekelně pálí, ale já ten pocit vítám. Je to mnohem příjemnější než bolest v hrudníku připomínající infarkt, a především tisíckrát lepší než ten děsivej stav odpojení, kdy mi přijde, že nejsem součástí tohoto světa.

Ten je na tom úplně nejhorší.

Chlad mi pomáhá se zakotvit, vrátit se do přítomnýho okamžiku. Připomíná mi stadion a led. Místo, kde se cítím nejvíc naživu.

Mrazák začne pípat. Snaží se mě upozornit, že do něj pouštím moc tepla, jenomže já ještě nemám na to se zvednout.

„Huntare, asi jsi nedovřel ledničku!“ volá Niko z obývacího pokoje.

Zima už prostupuje celým mým tělem, až se trochu zachvěju. Vyčerpaně si opřu čelo o dveře lednice a na moment zavřu oči.

„Huntareeee!“

Už od rána jsem tušil, že to dnes přijde. Bylo to nevyhnutelné. Vlastně je štěstí, že jsem tomu ve škole dokázal předejít a schoval si to až na doma, kde mě u toho nikdo nevidí.

Mrazák dál neúnavně pípá.

Soustředím se na jednotlivý nádechy a výdechy. Najednou jsem tak unavený, že bych nejradši zalezl rovnou do postele. Teď ale musím vstát a dotáhnout svůj vyčerpaný zadek na trénink.

Nikovu přítomnost vezmu na vědomí teprve ve chvíli, kdy se za mými zády ozve: „Co tu blbneš, vole?“

Spěšně sundám dlaně z mrazáku, ale stejně tam po nich zůstanou dva zahřátý otisky.

„Ehm,“ odkašlu si, aby můj hlas nezněl tolik ochraptěle, a vypálím první věc, co mě napadne: „Hledám brokolici.“

„Ses praštil do hlavy, nebo co?“

To by dávalo větší smysl, než že si jdu *teď*, pět minut před tím, než musíme vyrazit na trénink, vařit svou povinnou denní porci zeleniny.

Sotva zamručím na souhlas, dojde mi, že to byl od Nika jen slovní obrát, ale už je moc pozdě, abych to vzal zpátky.

Je jasný, že mi to nežere. Se zvednutým obočím přejde k mrazáku a trhnutím otevře první šuplík. Na jeho dně leží *jako jediná věc...* pytlík s brokolicí. Do prdele.

I přes to všechno se dál urputně snažím držet svojí story, takže ho bez řeči popadnu, přiložím hrbolatý nepoddajnej sáček na neexistující bouli a spěšně opustím kuchyň. Vyprovází mě podezřívavým pohledem, ale naštěstí mu jeho finská povaha brání se moc vyptávat a naléhat. Díkybohu za to.

Oznámila jsem Lauře, že budu potřebovat ubrat směny a ten zbytek pozpřeházet, a pak jsem pět minut držela mobil metr od ucha, když mi nadávala. Naštěstí má problém sehnat personál, a tak mě snad nevyhodí.

Celou cestu na stadion se modlím, aby moje nová šéfová nebyla stejná kráva, ale když mě pan Stevens představí Ashley, rychle pochopím situaci: Stevensovi se nelíbí sociální sítě týmu, přijde mu, že nemají šťávu, a chce víc videí a trendů „pro mladé“, čímž vlastně říká, že Ashley nedělá dobře svoji práci. A tak za jejími zády najal mě... Řekněme, že tahle vytáhlá blondýna nepřišla přivítat svou novou podřízenou s otevřenou náručí a dárkovým košem.

„Ty studuješ marketing?“ zeptá se mě s naprostým nezájmem. Její otázka má jen vyplnit napjaté ticho mezi námi při prohlídce arény a jejího zázemí.

„Jo, jsem ve druháku,“ potvrdím jí to, co stejně dávno ví. Ze studijního už před několika dny poslali všechny moje údaje a Ashley se zdá jako přesně ten typ, co si svoji novou rivalku opravdu důkladně proklepne.

Ach jo, to bude zase peklo!

„Stevensova dcera si založila TikTok, a to je jediný důvod, proč jsi teď tady,“ vybalí na mě, jakmile není nikdo z nadřízených v doslechu. „Dám ti relativně volnou ruku, ať předvedeš, co umíš, ale nezapomeň, že já jsem zodpovědná za brand a čísla, takže budu chtít pravidelný report a k němu plán na další týden.“ Tohle holčičí poměřování pindíků je pěkná kravina, nehledě na to, že dělat statistiky každých pár dní je stejně k ničemu.

Nahlas samozřejmě nic neřeknu a udržím přívětivý výraz. Nemůžu si to pokazit hned první den, když tak dobře platí.

„Tady jsou šatny a kabina,“ mávne rukou napravo, když vejde do dlouhé chodby směřující k ledu. Příšerně to tady páchne, takže rozhodně nemám v plánu tu dobrovolně trávit víc času, než bude nezbytně nutné. Najednou už mi Nathaniel Hunter nepřipadá tak sexy, když vím, že tohle je z něj a jeho spoluhráčů.

Sotva si stačím zapamatovat, kam můžu a kam ne, Ashley už je pět metrů přede mnou. Z každého jejího rázného kroku je cítit, jak je celá nažhavená, až kvůli superrychlé prohlídce udělám chybu a ona mi vmete do tváře, že nedávám pozor.

Míjíme partu kluků, co si kopou s fotbalovým míčem, a Ashley se o něco víc zhoupne v bocích. Odolám nutkání obrátit oči v sloup a ignoruju je stejně, jako oni ignorují mě. I když pár zvědavých pohledů se po mně přece jen sveze.

Když konečně vstoupíme do arény, majestátnost toho prázdného prostoru mi vezme dech. Od ledu směřuji vzhůru řady modrých sedaček, ze stropu visí jumbotron, vlajky na počest vyhraných šampionátů a standarta školy. Po ledové ploše se líně projíždí rolba a my míříme do prostoru, odkud vyrazila. Kdyby tu teď byla Gracie, zblázní se nadšením.

Kennedy

První den v práci 🧐

Gracie

Vyfoť mi každý milimetr ledu 😂

Kennedy

Později, jsem zrovna na tour de arena se svojí novou šéfovou, a jestli se zastavím, abych si udělala pár selfíček, namaže si mě na chleba

Gracie

Je to moc velká kráva?

Kennedy

To ne, jen jsem jí byla přiřazena, aniž do toho mohla kecat, takže mi náramek přátelství v blízké budoucnosti asi neuplete

Gracie

Už jsi viděla Nathaniela? 🤔

Kennedy

Dej mi s ním pokoj

Kennedy

Navíc mně se líbí spíš Nikola 😊

Gracie

Jasně 😊

Gracie

Najednou jsi na blondáky 🤔

Kennedy

Co ty víš, kromě Dereka jsem ti nikdy žádného kluka nepředstavila

Gracie

Fuj, Derek 🤔

Gracie

I tak ale přesně vím, jaký máš typ, jsem přece tvoje sestra

Gracie

A Nikola se pořád pere

Kennedy

Pere se, aby Nate mohl dávat góly 😊

Gracie

Takže už je to Nate? 🤔

Gracie

Nezapomeň na ten podpis 🖐️👉

„Máš snad něco důležitějšího na práci?“ zpraží mě Ashley a já rychle schovám mobil do kapsy. „Tohle jsou Amy a Everly,“ pokračuje, aniž by počkala na moji omluvu. „Mají mimo jiné na starosti stories. Budeš je potkávat hlavně na zápasech a někdy i na trénincích, jako je ten dnešní.“

Nervózně zamávám dvojici téměř identických holek, jejichž jména si stoprocentně nezapamatuju, a vzápětí mi dochází, že ani ony nebudou patřit mezi mé besties. Sotva se na mě podívají, už míří pohledem k Ashley a v nehlasné konverzaci si sdělují dojmy z mé maličkosti. Zdá se, že si o mně nemyslí nic dobrého. Kdyby tak ze sebe vydolovaly alespoň špetku ohleduplnosti a dělaly to nenápadně...

Rolba pomalu odjíždí, ale dokonale vyhlazený led nezůstane dlouho bez škrábnutí. Dvířky mezi střídačkami na něj vstupují první hráči v doprovodu přísně vypadajícího trenéra a holky hned spěchají pro content. Ashley mi naznačí, ať ji následuju, a neochotně mě seznamuje s fyzioterapeutkou, týmovým doktorem a dalšími zaměstnanci, které postupně potkáváme. Během jednoho momentu, kdy se zrovna nedívá, zabloudím pohledem k ledu a snažím se v tom klučičím akváriu najít Natea. Hrát jsem ho už samozřejmě viděla, ale z levného zadního sedadla byl úplně přtavoučký. Jak asi vypadá naživo zblízka?

„Vztahy s hráči jsou přísně zakázané,“ vyruší mě Ashley a následuje můj pohled. Rychle sklopím hlavu a přeju si, abych si před prohlídkou nevzala gumičku a mohla se schovat za závoj vlasů. „Jestli si něco zkusíš, okamžitě letíš,“ vyhrožuje a já vím, že to nejsou jen plané řeči. Je to napsané i v univerzitních regulích a několikrát mě na to upozornil snad každý, s kým jsem během náboru přišla do styku.

Tak dobře, možná jsem na Nateově Instagramu strávila víc času než na účtech jiných hráčů, možná se mi líbí víc než

Nikola, možná jsem na něj zvědavá, protože všichni říkají, jak je skvělý... To ale přece neznamená, že si s ním cokoli začnu. Za žádných okolností si nemůžu dovolit o tuhle práci přijít, a jestli Ashley řekne „skoč z okna“, tak se zeptám, ze kterého patra. Nepřipadá v úvahu, že bych svou dvoučlenou rodinu ohrozila kvůli nějakému klukovi – a to ani kdyby mě na rande pozval Ben Barnes.

Ben počká.

Gracie možná ne.

„Rozumím,“ řeknu poslušně a ani koutkem oka si už nedovolím pohlédnout na led. Tedy až do chvíle, než ke mně Ashley přitáhne pozornost celého týmu.

„Hej, kluci!“ zavolá tak nahlas, že se směrem k ní otočí i údržbář, který nahore na tribunách opravuje zábradlí. „Tohle je Kennedy Bradfordová, ode dneška má na starosti náš TikTok,“ oznámí jim a já doufám, že si nikdo kromě mě nevšiml jejího jedovatého podtónu. To poslední, co teď potřebuju, je, aby proti mně poštvala celý tým.

Nikdo se na mě ale nedívá kdovíjak divně. Pár kluků mi zamává z dálky, jeden, co si ještě před chvílí hrál s pukem u mantinelu, mi podá ruku a představí se nějakým krkolomně znějícím jménem.

„Jakže?“

„Ondřej Růžička,“ zopakuje, ale já na něj dál civím jako tele.

„To stejně nikdy nevyslovíš,“ ozve se zprava a já se zaměřím na vysokého kluka s tetováním na krku, který skoro o hlavu menšího *Ondrněco* poplácá po helmě. Ze své rešerše si pamatuju, že je v Nateově lajně na pravém křídle. „Říkáme mu Little Rose, zkráceně Rosie,“ pokračuje, zatímco si marně snažím vzpomenout na jeho jméno. Něco jako Foster nebo Fisher... „Will Faber,“ představí se. Skoro.

„Kennedy Bradfordová.“

„Moc dlouhý, budu ti říkat Brady,“ mrkne na mě a společně s Rosiem odbruslí do středu kluziště.

A dál už si mě nikdo nevšímá.

Otočím se na Ashley, aby mi poradila, co mám dělat, ale té zrovna začne zvonit mobil. S prohlášením, že to musí vyřídit, odkráčí tunelem do útrob arény a nechá mě tu úplně samotnou.

Zůstanu stát jako tvrdé Y a nemám ponětí, co teď.

Mám se za ostatními vydat na led, než začne trénink?

Ne, to je blbost.

Že bych na ně počkala u vstupu do šaten?

Leda s plynovou maskou!

Půjdu škemrat k Amy a té druhé, aby mě seznámily s nejdůležitějšími hráči?

Začínají se mi potit ruce a uhýbám před pohledy, které o mě sem tam zavadí. Rozhlížím se a už úplně zoufalá hledám na tribunách storičkové duo, když se za mnou ozve: „Rychlá rota ti nepomůže.“

„Cože?“ vypadne ze mě dřív, než zjistím, kdo to mluví.

„Ty dvě holky,“ řekne moderní verze Johanky z Arku. Stejně mikádo s ofinou, jen navíc piercing v septu a místo brnění fialový svetr. „Nepamatuju si jejich jména, a tak jim říkám Rychlá rota, protože tu věčně běhají kolem ledu jako splašený veverka.“

Snažím se zakašláním zamaskovat smích, který nedokážu včas zastavit. Co když mě jen zkouší, jestli si začnu dělat legaci z kolegyň, které sotva znám, aby mě pak před nimi pomluvila?

Fakt začínám být paranoidní.

„Olivia, nebo klidně Liv,“ představí se. „Já tady fotím.“ Zvedne ruku s foťákem, kdybych si náhodou nevšimla.

„Kennedy, nebo klidně Kenny,“ následuju její příklad. „Já tady... stojím,“ vypadne ze mě nakonec a Olivii zacuká pobavením koutek.

„Ashley není ráda, že tu jsi.“ Její jméno vysloví s takovým odporem, že si dovolím odložit masku poslušné dívenky, která udělá, cokoli se jí řekne.

„Vážně?“ zvolám s předstíraným překvapením. „A já myslela, že máme mezi sebou fakt dobrou chemii. Už jsem nám

chtěla pořídit sladěná pyžama na naši první přespávačku.“ Významně se odmlčím a poklepu si ukazovákem na bradu, jako bych to doopravdy zvažovala.

Smíchy vyprskneme ve stejnou chvíli.

„Na svojí straně kluziště potřebuješ hlavně Natea,“ radí mi, sotva se uklidníme. „Je kapitán, a co udělá on, udělají i všichni ostatní. V tomhle jsou kluci jednodušší, jen jim vůdce smečky musí říct, kdo je kořist a kdo kámoš.“

„OK,“ začnu opatrně a pohledem zabloudím zpátky k ledu. „A jak zařídím, abych byla kámoš?“

„Nevím, ale můžeš to rovnou zkusit.“ Ta informace mi ještě ani nestihne doputovat do mozku a Liv už volá jeho jméno.

Cože?

Ted' hned?

Do háje!

Z hloučku hráčů, co postupně střílí na bránu jeden puk za druhým, se oddělí vysoký kluk s tmavými vlasy vykukujícími zpod modré helmy. Na tréninkovém dresu mu září velké bílé C, ale i bez označení je nad slunce jasné, že tomu tady velí. Není to on, kdo objíždí své spoluhráče, aby se k nám dostal, to všichni ostatní mu uhýbají z cesty. Čím víc se k nám blíží, tím víc ztrácím kontrolu sama nad sebou, nad svými končetinami, jazykem, dýcháním. Jsem najednou příšerně nervózní a připadám si jako úplná blbka. Pomalu dojede k mantinelu a upře na mě své ledově modré oči. Zamračí se a já si všimnu jizvy, která zasahuje do jeho obočí. Okrajově vnímám Liv, která nás představuje, ale je to, jako bychom byli pod hladinou, všechny zvuky jsou podivně utlumené. Automaticky napřáhnu ruku, abych si s ním potřásla, jak se na profesionálku sluší a patří. Na okamžik sklopí zrak k mé dlani, než si sundá rukavici a stiskne ji.

Nathaniel

Navzdory tomu, jak nervózně nová posila na socky působí, její stisk je pevný a sebevědomý.

Moje oči se znovu setkají s jejíma, sytě zelenýma, a z nějakýho důvodu se od nich nedokážu odtrhnout.

Uvědomím si, že držím její ruku dýl, než je nutný, a rychle ji pustím.

Donutím se sebrat a soustředit se raději na podráždění, se kterým jsem sem přijel. Nejsem vůbec odvařenej z toho, že tu bude pobíhat další holka a nutit nás natáčet nějaký videa. Stačí mi ty dvě vevery z Rychlý rotý, jak jim říká Olivia.

Mám představu, jak takovej hokejovej TikTok content vypadá, algoritmus mi ho v jednom kuse nabízí a ještě pár dní zpátky jsem se smál týům z divize, který jsou nucený se na něm podílet.

A teď tu stojím před holkou, která má být zodpovědná za ten náš.

Stevens tvrdí, že našim sítím chybí šťáva. Nevšiml jsem si teda, že by mým sto padesáti tisícům sledujících vadilo oficiální ladění mého profilu. Jediný, co na něm kromě občasných crosspostů sdílím, jsou fotky od Olivie. Protože ta frajerka je fakt zatraceně talentovaná.

Kennedy se mě zřejmě právě na něco ptá, jenže já jsem pořád natolik vyvedenej z rovnováhy, že vůbec nepostřehnu na co. Jak moc blbě by vypadalo, kdybych ji požádal, ať to zopakuje?

Pravděpodobně míň, než když na ni jen beze slov zírám, ale teď už je pozdě.

Kennedy se nejistě otočí na Olivii. Patrně je zmatená, proč kapitán hokejovýho týmu působí jak po lobotomii, a já si v ten moment všimnu nápadný oranžovo-černý gumičky v jejích vlasech.

Moment. Je možné, aby to byla...?

Ve studeným světle arény jsem tu barvu vlasů hned nepoznal, ale musí to být ona.

Kennedy pohlédne zpátky na mě, trpělivě se nadechne a začne mi popisovat svou představu o naší spolupráci.

Natáhnu krk ve snaze zahlédnout tu gumičku znovu, protože jsem si v tý rychlosti nestihl všimnout, jakéj na ní má dnes vzor. Rychle toho však nechám, když si uvědomím, jak divně moje počínání musí působit.

Vždyť je to kravina, nepotřebuju to vědět.

Opřu se o hokejku, připraveněj jí začít věnovat pozornost.

Nemyslel jsem si, že gumičková holka bude takhle pěkná. Teda, nejsem si jistej, jestli jsem někdy vůbec přemýšlel o tom, jak vypadá, ale kdyby ano, tipoval bych ji spíš na vizáž divnýho nerda. Něco mezi Amy Farrah Fowlerovou a tou borkou z *Deníku princezny* předtím, než jí udělali makeover. Svým jemným nevinným vzhledem se hodí víc na tu princeznu.

Ze sotva viditelných pih na lícních kostech sjedu pohledem na její rty a neubráním se chvilkový představě, jak kloužou po mým těle.

Do prdele. *Zapni hlavu, Huntère, a soustřed' se na to, co ti říká.*

„... ráda bych víc zapojila fanoušky...“

Opět mnou projede podráždění. Jestli trhlá holka s gumičkama bude mít na starosti tvorbu veškerejch našich videí... bože, ochraňuj nás všechny.

Odmlčí se a zřejmě čeká na mou reakci, jenže co jí mám sakra odpovědět, když jsem se celej její monolog dokázal soustředit akorát tak na dokonalou symetrii jejího nesmyslně hezkýho obličejce?

Vyšle přes rameno další zoufalej pohled na Olivii, ta má však tvář zakrytou objektivem a hledí si svojí práce.

Využiju toho momentu, abych si konečně prohlédl její gumičku, a tentokrát v ní na první dobrou poznám... logo Philadelphia Flyers.

Počkat.

Jako vážně?!

Flyers?!

Ze všech týmů zrovna tihle tragédi? Kterej přičetnej člověk fandí posraným Flyers, když má hned vedle Pittsburgh Penguins?!

Pobouření mi pomůže se vzpamatovat. „OK, je to všechno?“

V krásných očích se jí zaleskne podráždění, ale zmizí stejně rychle, jako se objevilo. „Vlastně jsem se tě ještě chtěla zeptat...“

Najednou opět vypadá nejistě.

Za mýma zádama se ozve ostrej hvizd trenérovy píšťalky a já vím, že musím jít.

„... moje sestra je velká fanyinka a...“

„Huntere!“ vyštěkne trenérův hlubokej hlas netrpělivě.

Teď už fakt musím. Napůl otočeně k odjezdu stále čekám, jestli se vyžvejkne.

„... podepsal bys mi pro ni svou kartičku?“

Moje ruka udělá bezděčnej pohyb směrem ke kapse bundy, kde mívám při setkání s fanoušky schovanou fixu. S půlvteřinovým zpožděním mi dojde, kde právě jsem a že ve svojí *hokejový výstroji* opravdu žádnou kapsu ani fixu nenajdu.

„Ne,“ slyším sám sebe odpovědět, ale to už bruslím pryč.

Ne? Tak jsem idiot? Chtěl jsem říct *ted' ne, později*, jenže většina tý ubohý věty se jaksi cestou na můj jazyk ztratila.

Do háje, co na tý holce je, že se mi při interakci s ní mozek změnil na nepoužitelnou kaši?

Colty

Co ta nová na socky? 🤔

Fibi

Brady?

Niko

Takže tak jí říkáme?

Fibi

Rosie je z ní úplně odvařenej, jednou se na něj usmála a celej trénink nebyl schopnej trefit bránu 🤔😂

Colty

Zato Hunter vypadal jak po vlastňáku v prodloužení 😊

Niko

Rosie mě nepřekvapuje, ten je zamilovanej každěj drugej tejden

Niko

Co je za problém, Huntere? Vypadala docela v poho

Fibi

Vy jste si nevšimli? Měla ve vlasech gumičku Flyers 😂😂

Niko

Colty

Ta se toho nebojí 😊

Niko

Ptal jsem se Ashley a prý ji má na svědomí Stevens

Colty

To bude určitě kvůli tomu novému sponzorovi

Colty

Zaslechl jsem, že je na spadnutí nějaký velký deal 🤝
ale je to mladá značka a chce být vidět hlavně na sítích

Fibi

Je pravda, že by se nám hodil silnej
TikTok a víc videí na Insta 😓

Hunter

Tvl, já chci hrát hokej, ne šaškovat na TikToku 😓

Niko

Můžeš obojí, ne? Čekuj Pastrňáka

Niko

Sice nesnáším Boston, ale kvůli němu jsem dal follow

Fibi

Pasta je hustej! 🤢

Colty

Hele, jestli Hunter říká, že nešaškuje,
tak já taky nešaškuju 😊

Colty

GO WOLVES!

Niko

Fibi dal/a skupině název Alfa smečka nešaškuje na TikToku

Kennedy

Včera jsem zažila tu nejzvláštnější konverzaci svého života.

Ono se tomu asi nedá tak docela říkat *konverzace*, když ze sebe druhá strana vytlačila sotva tři slova, což mi teď zatračeně komplikuje život.

Stojím zoufalá v chodbě směrem k šatnám, kus kartonu s otázkou *Kolik kuřecích nugetek se vejde do jedné helmy?* už se ani neobtěžuju držet rovně. Kamera jede a mikrofon je namířený na hráče přicházející do arény, kteří na mě všichni do jednoho kašlou. Aspoň si nebudu muset půjčovat helmu a počítat kuřata.

Rosie vypadá, že možná odpoví, ale Colton ho počastuje pohlavkem dřív, než z něj stihne vypadnout jediná hláska. Ano, včera v noci jsem se naučila jména všech hráčů, což je mi teď stejně úplně k ničemu, protože... do háje s Hunterem! Do háje se smečkou vlčat, co neumí myslet sama za sebe.

A já kráva jsem přeplánovala celý den, abych tady byla o třicet minut dřív než ostatní a uvolnila si odpoledne na střih všech těch videí, co natočím. Slíbila jsem Gracie, že může pomoci, pokud se bude cítit dobře, a zamluvila tím její dotaz na podpis od Nathaniela (i dalších tisíc otázek na to, co říkal a jak vypadal a jak se tvářil). Taky to měla být náhrada za ranní vizitu, kterou jsem zmeškala kvůli přehozené směně v bistru. Pak škola, zaběhnout do knihovny vrátit zaměstnaneckou kartičku... ani jsem nestihla zavolat do nemocnice, co říkal doktor.

„Jak to jde?“ zeptá se Ashley, která mě už pár chviliek pozoruje zpovzdálí, takže moc dobře zná odpověď na svoji otázku.

„Chce to jen trochu času.“ Doufám... ne, modlím se, aby to byla pravda.

„Máš na to dnešek,“ prohlásí a věnuje mi pohled plný falešného soucitu, „protože jako první video na našem TikToku chci mít pozvánku ke sledování zítřejšího zápasu s někým z týmu.“ V hlase jí zazvoní spokojenost a já si můžu rovnou odškrtnout další položku na seznamu věcí, které se mi dnes nepovedou. S prodlužujícím se tichem má čím dál tím lepší náladu a čeká, až jí oznámím, že to nedám, a ona bude mít důvod se mě zbavit. Místo toho ale nasadím sebevědomý výraz a ujistím ji, že to tam do večera bude. Řím sice taky nepostavili za den, ale kdyby jim někdo hrozil, že je jinak předhodí lvům, přes noc by bylo Koloseum hotové.

Šance, že někoho donutím lipsyncovat na trendující song od Zary Larsson, je někde na úrovni výhry v loterii, takže se musím spokojit s něčím, co nemá takový virální potenciál. Třeba aspoň jednoho ukecám, ať mi podrží papír s datem, a nechám k tomu TikTok vybrat random zvuk. Je to sice dost basic, ale Ashley chtěla pozvánku, neříkala nic o tom, že by měla být dobrá.

Zadržím dech a číhám na kluky u dveří z kabiny, až se převlečou. Mezitím si vytrhnu z bloku jednu stránku a fixou na ni napíšu datum a čas zápasu, dokonce se mi podaří namalovat i hezkého vlka vrčícího na ustrašeného buldoka, se kterým se zítra utká.

Když se konečně otevřou dveře, nemám o moc větší štěstí než předtím. Někdo předstírá, že mě nevidí, někdo se vymlouvá, že spěchá na trénink, ačkoli ten začíná až za patnáct minut. Chvilí zvažuju, že někomu vrazím ten papír do ruky, ať mi ho na chvíli podrží, a pak začnu rychle natáčet, než to tomu gentlemanovi dojde.

Když už jsou skoro všichni na ledě a mně začne z nahromaděné frustrace bolestivě tepat ve spáncích, dojdou k závěru, že když to nepůjde po dobrém, půjde to po mém, a ve skladu přes chodbu si půjčím kousek pásky, co mají kluci na štulpny.

Jako další vyjde na chodbu Faber a já ho plácnu po zádech s přáním dobrého tréninku. Když ho omrzí se na mě podezřívavě dívat a vydá se do haly, okamžitě zapnu kameru. Udělá pár kroků, než mu dojde, že to poplácání zřejmě nebylo jen tak, sundá rukavici a zkontroluje, jestli nemá něco na zádech. Podrážděný mou drzostí si strhne z dresu kus papíru, zmuchlá ho a hodí přímo do kamery. Potřebuju ještě zachytit aspoň náznak úsměvu, ale je pryč dřív, než mi znovu zaostří mobil.

Do háje.

DO HÁJE!

O co se tady vlastně pokouším?!

Prsty si přimáčknu pod oči, abych nezačala brečet.

Kdyby nešlo o Gracie, odkráčím odsud se vztyčenými prostředníčky.

Copak to ale můžu takhle rychle vzdát, když ji při každém odběru kostní dřeně prosím, ať ještě chvílku vydrží? Dívám se do jejích slzami zalitých očí, nechávám si od ní drtit ruku a šeptám, ať je statečná. A sama se pak budu hroutit jen proto, že mě tu nemá nikdo rád? *Koukej se dát do kupy, Kenny!*

Jako na zavolanou otevře dveře zdroj všech mých problémů. Jasně, že mě celý tým ignoruje kvůli jeho včerejšímu chladnému chování. Liv to řekla jasně: potřebuju vůdce smečky.

Než se stačím nadechnout, Nate se kolem mě protáhne a spěchá tunelem směrem k ledu.

„Huntere!“ volám za ním.

Nic.

„HUNTERE!“ zkuším to znovu, ale ani sebou necukne.

Co jsem mu proboha udělala, že se mnou odmítá mluvit? Že úplně ignoruje moji existenci? Při našem včerejším seznámení jsem přece nic nepokazila, normálně jsem k němu natáhla ruku, dokonce i můj stisk byl velmi profesionální.

Trochu mě rozhodilo, když jsme se dotkli – bylo to jako počínající chemická reakce, kdy ještě nic nevybuchuje, ale na dně kádinky to začíná trochu bublat. Zjevně jsem si tuhle blbost ale jen namlouvala, protože mě záhy pustil, jako bych ho snad

uškla. Snažila jsem se nedat najevo, jak trapně mi najednou bylo. Očividně jsem ho držela tak dlouho, až se musel vymanit z mého sevření. Rozhodně to ale nebyl takový přešlap, aby to šlo od té chvíle celé do kopru.

Když jsem se ho ptala, jestli bychom se mohli pobavit o mých nápadech a co by pro ně bylo komfortní točit, úplně sprostě mě vyignoroval, a během toho, co jsem mu vysvětlovala obsahovou strategii, tam jenom tak stál, opíral se o hokejku a vypadal, že mu to všechno leze jedním uchem dovnitř a druhým zase ven, aniž by cokoli utkvělo v tom jeho slepícím mozečku.

Na konci mého monologu z něj vypadlo jen „OK, je to všechno?“ a mně v ten moment div nevyšlehl plameny z očí.

No tak pardon, že si vás dovoluju okrádat o drahocenný čas, Vaše Výsosti!

Už jsem to skoro řekla nahlas, když jsem si vzpomněla na Gracie, která tohohle kokota z mně nepochopitelných důvodů miluje, a pokud nedostane jeho podpis, zahájí hladovku. Jenomže i na tuhle prosbu odpověděl odmítavě. Ani jsem mu nestihla podat fixu!

„Nathanieli!“ vypadne ze mě v posledním zoufalém pokusu a on se konečně zastaví.

Tváře se mi zbarví do červena nad troufalostí oslovit ho křestním jménem. Vůbec na tom ale nezáleží, protože se ani neohlédne, aby si všiml mého studu. Ještě dvě vteřiny tam jenom tak stojí, než Źukne hokejkou do zdi a odejde.

Minimálně třikrát obejdu celou arénu, a i přesto mám telefon plný videí, která může pořídit každý druhý fanoušek s dobrými lístky. Bez spolupráce týmu se k lepším záběrům nedostanu a nevím, jak dlouho mi u Ashley nebo Stevense bude procházet hra na paparazziho.

I kdyby mi to ale ti dva tolerovali, algoritmus mi na takový obsah brzo ukáže svůj velký digitální prostředníček.

Měla bych se na to dnes už vykašlat, stejně jsem dávno měla být u Gracie. Ani tak se ale nedokážu přimět k odchodu. Mám příšerný den, tohle je příšerná práce, ale pořád lepší než nemocnice – mé jeviště páchnoucí dezinfekcí. Pokaždé, když se přede mnou otevrou automatické dveře hlavního vchodu, jako by se zvedla opona tisící reprízy hry o statečné Kenny, která všechno dokáže, všechno překoná, která má mladší sestřičku, co se dožije konce představení.

Dneska jsem ještě nesebrala dost síly vyjít před diváky, a tak si slíbím poslední půl hodiny na přípravu a snažím se u toho necítit jako úplný sobec. Vlastně se jako vždy snažím necítit vůbec nic, protože sotva nechám někde proklouznout zoufalství nebo strach, spadnu do víru emocí, které mě paralyzují. Nemůžu si dovolit se zastavit.

Sundám si čepici a z kapsy vytáhnu puntíkovanou gumičku od Gracie, mám pocit, že se se sepnutými vlasy líp soustředím. Třeba se stane zázrak, a ačkoli dnes už poněkolkáté natáčím prakticky stejný záběr ze stejného místa, podaří se mi nahrát něco jiného. Něco použitelného.

Přimáčknu telefon na plexisklo a čekám.

Valtonen si přihrává puk z jedné strany hokejky na druhou, zatímco něco řeší s Coltonem, a já si vzpomenu na klopový mikrofon, který mám v tašce. Jak jsem mohla být tak naivní a doufat, že si ho někdo z nich připne na trénink?

Jakmile se ti dva oťukají holemi a rozdělí, přesunu pozornost k brankáři, ke kterému právě dojíždí Nate. Něco si vykládají. Protože nemám nic lepšího na práci, představuju si, o čem tak asi mluví:

„Jsi nervózní před zítřejším zápasem?“

„Jak Elsa před korunovací.“

„Mě stejně vždycky nejvíc bavil...“

„Sven!“ zvolají oba najednou a pak začnou zpívat:

„That's what I was gonna say!

I've never met someone who thinks so much like me.

Jinx! Jinx again!“

A v tu chvíli mě to napadne.